

Incerta CiU

JORDI FONT

AVUI, 18/07/10

CiU és doblement licantròpica. Per al centre-dreta sociològic, és el baluard dels seus interessos econòmics i morals que, amb la lluna creixent, es torna perillosament sobiranista. Mentre que, per a un segment del catalanisme, és una avançada patriòtica que, amb la lluna minvant, acaba per pactar amb la dreta espanyola més cavernícola. De fet, ja ho feia la Lliga Regionalista: pouava el seu carburant de la mobilització patriòtica del poble per consumir-lo en la negociació estatal de quatre *aranzels* proteccionistes.

Durant vint-i-tres anys al govern, CiU va practicar, no sense algun encert, la tàctica del peix al cove, coneguda a les Espanyes com a *conllevancia*, consistent a no incomodar ningú amb cap projecte de reforma de l'Estat i a contemporitzar amb qui sigui per treure'n el que es pugui. La més famosa i vergonyant expressió d'aquesta tàctica va ser el Pacte del Majestic, que va donar la Moncloa a José María Aznar i va fer de barrera contra la reforma de l'Estatut que propugnava el catalanisme d'esquerres.

Durant el govern de les esquerres, CiU va sumar-se a l'elaboració del nou Estatut, fent per introduir-hi elements inviàbles, amb la intenció de descol·locar ERC. Finalment, però, Artur Mas acabaria saltant-se la via unitària per pactar amb l'Estat de manera unilateral i a la baixa. Primerament, peixet als electors més radicals. Finalment, peixet a la gent d'ordre, fent-se expressió genuïna del *seny*.

L'endemà de la sentència de l'Estatut, ja tornava a brillar la lluna creixent i, contra la voluntat del president Montilla, que volia garantir una capçalera unitària a la gran manifestació del dia 10, els *convergens* (López Tena...) movien una posició radical dins de l'Òmnium Cultural que acabaria per tombar la proposta transaccional de la pròpia presidenta de l'entitat. Un alt dirigent de CiU venia a dir davant de tercers: Artur Mas ha de fer-se seva la manifestació a cavall de l'Òmnium i del *dret a decidir* i, al president Montilla i a la seva causa unitària, que els bombin. Més encara, CiU llançava de nou l'ham del concert econòmic, l'anacrònic model basc, inacceptable com a concepte a la Unió Europea i econòmicament insostenible en el marc espanyol, com en l'uropeu. Es tracta, però, de l'escenografia que li ha de permetre, arribat el moment, desempallegar-se de l'Estatut referendat pel poble i reprendre, sense noses, el camí del “peix al cove”. Acordada, finalment, per al dia 10, la fórmula unitària promoguda per Joan Rigol, Artur Mas faria saber que no l'acceptava i que desfilaria amb el *dret a decidir* (tan legítim com fora de l'ordenament actual). Mentre escric aquestes ratlles, Mas acaba de posar aquest lema com a condició per signar la declaració unitària del Parlament de Catalunya. Ni el més mínim lloc per a la reflexió compartida sobre la gravetat del moment i la necessitat peremptòria de la unitat nacional. No em vull creure que, almenys en aquest cas, CiU no sigui capaç de fer una excepció.

Va ser aquesta posició contraunitària de CiU la que va legitimar i va animar els aspectes foscos de l'esplèndida manifestació del dia 10: el tap que van fer uns quants centenars d'energúmens, per sota del carrer Aragó, al crit de “No passaran”, per impedir el pas a la capçalera unitària dels sis presidents; o, en moure's aquesta molt lentament, l'aparició de les dues escortes laterals de carallots que, desplaçant-se cap avall amb

la capçalera, no van parar de fustigar-la... Però no es preocupin, diuen alguns: si la sort acompanya CiU, aviat brillarà la lluna minvant i, amb ella, la *conllevancia*, primer amb el PSOE, després amb el PP. I el *dret a decidir* i el *concert econòmic* tornaran al bagul de les disfresses.